

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 4Csp/53/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8422201272
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2022:8422201272.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v spore žalobcu: Všeobecná úverová banka, a.s., skrátený názov: VÚB, a.s., Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava - Ružinov, IČO: 31 320 155, právne zastúpený: Advokátska kancelária Gallo, s.r.o., Jilemnického 4012/30, 036 01 Martin, IČO: 36 715 352, proti žalovanému: B. C., D.. XX.X.XXXX, M. XX, XXX XX, v konaní o zaplatenie 533,26 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 286,38 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 286,38 eur od 21.11.2022 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na tunajší súd dňa 26.06.2022 sa žalobkyňa domáhala na žalovanom zaplatenia 533,26 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 533,26 eur od 29.11.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu zástupca žalobkyne odôvodnil tak, že žalobkyňa dňa 10.05.2019 uzavrela so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 9059803203, na základe ktorej poskytla žalovanému pôžičku vo výške 634 eur na kúpu spotrebného tovaru špecifikovaného v zmluve (biela technika) v kúpnej cene 634 eur. Pri podpise zmluvy o pôžičke žalovaný uhradil akontáciu vo výške 0 eur a na zvyšok kúpnej ceny žalobkyňa poskytla žalovanému pôžičku. Podľa zmluvy o pôžičke žalovaný mal pôžičku splácať v pravidelných 61 mesačných splátkach vo výške 15 eur, a to do celkovej sumy 915 eur. Žalovaný do podania žaloby z celkovej sumy 915 eur zaplatil 150 eur (bez akontácie). Žalovaný tak porušil zmluvnú povinnosť platiť mesačné splátky riadne a včas. VÚB a.s. listom zo dňa 26.09.2019 („Predžalobná upomienka“) vyzvala žalovaného k úhrade dlžných splátok v dodatočnej lehote viac než 30 dní. Žalovaného súčasne upozornila, že ak v stanovenej lehote nedôjde k úhrade aspoň najstaršej omeškanej splátky, bude oprávnená pôžičku zosplatiť. Žalovaný ani v tejto dodatočnej lehote dlžné splátky neuhradil. VÚB a.s. využila svoje právo veriteľa vyplývajúce jej z čl. 10.2 zmluvných podmienok a ust. 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a pôžičku zosplatnila, o čom bol žalovaný informovaný listom zo dňa 23.11.2019 („Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“). K zosplatneniu pôžičky došlo po márnom uplynutí dostatočne dlhej lehoty na plnenie, a to vo vzťahu k splátke splatnej bezprostredne pred zosplatnením. Splátka uvedená v listine „Predžalobná upomienka“ je len najstaršou omeškanou splátkou a neurčuje začiatok plynutia premlčacej doby. Žalovaný zosplatnený dlh neuhradil. Ku dňu podania žaloby celkový dlh žalovaného zo zmluvy o pôžičke predstavoval 683,26 eur (stípec „Splátka“ v prehľade splátok a úhrad). Žalobou

si žalobkyňa neuplatnila nárok na zmluvnú pokutu vo výške 70,25 eur uvedenú v prehľade úhrad a splátok ako stĺpec „Pokuta“, a ani na náklady spojené s vymáhaním pohľadávky vo výške 9,72 eur (stĺpec „MP3“). Žalobou si žalobkyňa uplatnila nárok na zaplatenie úrokov z omeškania od šiesteho dňa nasledujúceho po „Oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti“. Oznámenie bolo zaslané žalovanému obyčajnou listovou zásielkou, kde obvyklá doba doručenia je 5 dní.

3. Spolu so žalobou zástupca žalobkyne predložil súdu listinu „Zmluva o spotrebiteľskom úvere“ číslo zmluvy č. 90598003203, listinu „Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere (Quatro)“, „Obchodné podmienky Quatro“, „Zmluvu o poskytovaní služieb“, listinu „Predžalobná upomienka“ zo dňa 26.09.2019 spolu s poštovou doručenkou, listinu „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru,“ zo dňa 23.11.2019 a prehľad splátok a úhrad.

4. Podaním zo dňa 28.06.2022 súd v záujme predvídateľnosti súdneho rozhodnutia oznámil zástupcovi žalobkyne predbežné právne posúdenie sporu tak, že spotrebiteľský úver v prejednávanej veci považuje za úver bez úrokov a bez poplatkov, ktorý nie je predčasne splatný. A to jednak z dôvodu absencie niektorých obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadovaných ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch, ako aj pre nepreukázanie splnenia povinnosti veriteľa stanovenej v § 7 tohto zákona (skúmanie úverovej bonity spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou). Úver nepovažuje za predčasne splatný aj z dôvodu nepreukázania splnenia zákonných podmienok pre jeho predčasné zosplatenia stanovených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Súčasne vyzval zástupcu žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení a predloženie dokladov rozhodných pre posúdenie splnenia povinnosti veriteľa pred uzatvorením zmluvy o pôžičke preskúmať úverovú bonitu žalovaného ako spotrebiteľa pôžičku splácať.

5. Na podanie súdu zástupca žalobkyne reagoval elektronickým písomným podaním doručeným súdu dňa 13.07.2022, v ktorom uviedol, že nesúhlasí s posúdením zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako zmluvy, ktorá neobsahuje všetky zákonom vyžadované obsahové náležitosti. Nesúhlasí tiež s tým, že v prejednávanej veci neboli splnené všetky zákonné podmienky pre predčasné zosplatenie pôžičky. Vo vzťahu k skúmaniu bonity žalovaného uviedol, že žalovaný v žiadosti o pôžičku uviedol čistý priemerný príjem za posledné 3 mesiace vo výške 500 eur. Tento príjem bol overený dopytom do sociálnej poisťovne. Žalovaný ďalej v žiadosti uviedol, že je ženatý, počet nezaopatrených detí mal 0, mesačné finančné výdavky 0. Pre zistenie skutočných finančných výdavkov žalovaného bol dňa 10.05.2019 vykonaný dopyt do registra SRBI, ktorým boli zistené finančné výdavky žalovaného vo výške 200 eur mesačne. Životné minimum bolo 205,70 eur a zákonná rezerva 58,99 eur. Posúdenie úverovej bonity žalovaného bolo vykonané podľa Opatrenia NBS č. 10/2017. Výsledok disponibilného príjmu žalovaného tak predstavoval 35,94 eur, čo postačovalo na splátku predmetnej pôžičky vo výške 15 eur. V prílohe podania predložil súdu výpis z registra klientskych informácií SRBI a o prehľad odpovedí sociálnej poisťovne na verifikačné otázky.

6. Uznesením zo dňa 27.09.2022 č.k. 4Csp 53/2022 - 47 súd podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe, doplňujúcim podaniam a pripojeným listinám v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie spolu so žalobou a jej prílohami bolo žalovanému riadne doručené dňa 07.10.2022. Žalovaný na výzvu nereagoval.

7. Dňa 22.11.2022 súd za splnenia podmienok § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku predmetný spotrebiteľský spor prejednal bez nariadenia pojednávania a verejne vyhlásil rozsudok, ktorým žalobe vyhovel len sčasti. K dôvodom svojho rozhodnutia súd udáva:

8. Žalovaný nepoprel, a súd na základe vykonaného dokazovania nemal dôvodné pochybnosti, o tvrdení žalobkyne, že dňa 10.05.2019 spoločnosť VÚB a.s. a žalovaný uzavreli zmluvu označenú ako „Zmluva o spotrebiteľskom úvere“, evidovanú žalobkyňou pod č. 9059803203, na základe ktorej VÚB a.s. poskytla žalovanému úver vo výške 634 eur, a to na kúpu bielej techniky (chladničky) v kúpnej cene 634 eur, a že žalovaný sa zaviazal zaplatiť pri podpise zmluvy akontáciu vo výške 0 eur a úver vo výške kúpnej ceny 634 eur spolu s jeho nákladmi, celkom čiastku 915 eur, zaplatiť v 61 pravidelných mesačných splátkach po 15 eur (ďalej už len „zmluva o úvere“). Tieto skutočnosti preukazujú listiny predložené v spore žalobkyňou označené ako „Zmluva o spotrebiteľskom úvere“ a „Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere (Quatro)“, podľa ktorých sa jednalo o viazaný spotrebiteľský úver vo výške 634

eur s nákladmi 281 eur, celkovou čiastkou, ktorú sa žalovaný zaviazal zaplatiť 915 eur, splatný v 61 mesačných splátkach vo výške 15 eur splatných vždy do 20. dňa v mesiaci, s dátumom splatnosti prvej splátky dňa 20.06.2019, výškou fixnej ročnej úrokovej sadzby 16,59 %, hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) 16,59 %, a dobou trvania zmluvy 61 mesiacov alebo do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa zmluvy.

9. Žalovaný nepoprel, a súd na základe vykonaného dokazovania nemal dôvodné pochybnosti ani o tvrdení žalobkyne, že žalovaný do podania žaloby zaplatil celkom 150 eur (bez akontácie). Táto skutočnosť vyplýva z prehľadu splátok a úhrad za dobu od 10.05.2019 do 30.04.2022, predloženého žalobkyňou, ktorý žalovaný nijako nespochybnil. Podľa tohto prehľadu žalovaný počas tejto doby dojednané mesačné splátky neplatil riadne a včas. Zaplatil celkom 10 splátok po 15 eur, spolu 150 eur, a to dňa 19.06.2019, 21.11.2019, 21.02.2020, 13.07.2021, 11.08.2021, 22.09.2021, 18.10.2021, 14.01.2022, 15.02.2022, 21.04.2022.

10. Z listiny označenej ako „Predžalobná upomienka“ datovanej dňom 26.09.2019 a pripojenej poštovej doručky vyplýva, že týmto listom VÚB a.s. žalovanému s poukazom na zmluvu o úvere oznámila, že ku dňu vyhotovenia listiny eviduje nedoplatok na splátkach v celkovej výške 45 eur (3 splátky po 15 eur) a žalovaného vyzvala bezodkladne nedoplatok zaplatiť na špecifikované číslo účtu. Žalovaného súčasne upozornila, že ak do 05.11.2019 nedôjde k úhrade nedoplatku, bude oprávnená úver zosplatniť. Podľa poštovej doručky list bol žalovanému riadne doručený na adresu jeho trvalého pobytu dňa 02.10.2019. Podľa podpisu na poštovej doručke zásielku na tejto adrese prevzal brat žalovaného.

11. Z listiny označenej ako „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ datovanej dňom 23.11.2019 súd zistil, že táto listina obsahuje prejav vôle VÚB a.s. adresovaný žalovanému spočívajúci v oznámení, že nakoľko dlžné splátky v lehote stanovenej v predžalobnej upomienke riadne a včas neuhradil, dlh zo zmluvy o úvere sa stal splatným v celom rozsahu naraz, a výzvu žalovaného na úhradu sumy 668,35 eur.

12. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, tzn. ku dňu 10.05.2019 (ďalej už len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

13. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

14. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, tzn. k 10.05.2019 (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; 1) tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu.

17. Podľa § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

18. Vychádzajúc z cit. ustanovení § 52 Občianskeho zákonníka spotrebiteľská zmluva nie je osobitným zmluvným typom. Môže ňou byť ktorýkoľvek zmluvný typ upravený Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, iným právnym predpisom alebo aj zákonom neupravená, tzn. nepomenovaná zmluva, ak sú splnené požiadavky kladené na subjekty zmluvy, tzn. ak stranami zmluvy sú dodávateľ a spotrebiteľ. Spotrebiteľskou zmluvou je teda vždy založený právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ.

19. Medzi stranami nebolo sporné a súd nemal dôvodné pochybnosti o tom, že zmluva o úvere v prejednávanej veci má charakter zmluvy spotrebiteľskej, a že žalovaný má v právnom vzťahu založenom touto zmluvou o úvere postavenie spotrebiteľa. Záver, že žalovaný zmluvu o úvere uzavrel ako spotrebiteľ, teda že pri uzatváraní zmluvy o úvere nekonal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, vyplýva zo samotného označenia zmluvných dokumentov ako zmluva o „spotrebiteľskom“ úvere a štandardné európske informácie o „spotrebiteľskom„ úvere a pod.. Ďalej z označenia druhu úveru ako viazaný „spotrebiteľský„ úver, označenia žalovaného v zmluve údajmi fyzickej osoby - občana, ako aj z celého obsahu zmluvných dokumentov (celkové náklady „spotrebiteľa“ a pod.). Súd poukazuje tiež na argumentáciu zástupcu žalobkyne v spore ustanoveniami spotrebiteľského práva (zákonom č. 129/2010 Z.z., ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a pod.). Niet pochyb, že VÚB a.s. ako banka pri poskytovaní úveru konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

20. Jedným z druhov spotrebiteľských zmlúv sú zmluvy o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľské úvery v čase uzavretia zmluvy o úvere v danej veci upravoval špeciálny zákon, a to Zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý vo vzťahu k Občianskemu zákonníku má postavenie lex specialis. Súd zastáva názor, že úver poskytnutý žalovanému na základe spotrebiteľskej zmluvy o úvere v danej veci má charakter spotrebiteľského úveru tak, ako ho definuje Zákon o spotrebiteľských úveroch, a spotrebiteľská zmluva o úvere je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch.

21. Podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

22. Podľa § 7 ods. 16 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery

- a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a
- b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

23. Podľa § 7 ods. 17 Zákona o spotrebiteľských úveroch vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ

- a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5,
- b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, 17a) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

24. Podľa § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky:

- a) čistý príjem spotrebiteľa,

- b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, 17ta)
- c) výška splátky spotrebiteľského úveru a
- d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

25. Podľa § 7 ods. 21 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver určiť tak, aby súčet hodnôt položiek na výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa odseku 20 písm. b) až d) neprevyšoval hodnotu položky podľa odseku 20 písm. a).

26. Podľa § 7 ods. 23 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky môžu poskytnúť spotrebiteľský úver spotrebiteľovi, len ak spotrebiteľ spĺňa limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a limit na podiel výšky celkovej zadlženosti k príjmu.

27. Podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

28. Podľa § 2 ods. 1 a 2 Opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10 zo 14. novembra 2017 v znení účinnom k 10.05.2019, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (ďalej už len „Opatrenie NBS“), ukazovateľ schopnosti splácať sa vypočíta ako podiel výdavkov na peňažné záväzky spotrebiteľa podľa ods. 3 a celkovej výšky čistých príjmov spotrebiteľa podľa odseku 4 zníženej o celkovú výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa ods. 5. Všetky položky výpočtu ukazovateľa schopnosti splácať sa prepočítajú na obdobie jedného mesiaca. Limit ukazovateľa schopnosti splácať vypočítaného podľa odseku 1 nemôže prekročiť hodnotu 1.

29. Podľa § 2 ods. 5 Opatrenia NBS výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b) zákona sa na účely ods. 1 určuje najmenej vo výške sumy životného minima spotrebiteľa, životného minima na osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkov na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu. Celkovou výškou nákladov sa rozumie výška nákladov na zabezpečenie životných potrieb spotrebiteľa podľa prvej vety, zvýšená o 20 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkami na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu.

30. Podľa § 2 ods. 10 Opatrenia NBS na účely § 7 ods. 20 písm. d) zákona sa pri určení peňažných záväzkov súvisiacich s existujúcimi úvermi, pri ktorých je spotrebiteľ spoludlžníkom, na tieto úvery hľadí ako keby bol spotrebiteľ jediným dlžníkom. Ak spoludlžník pri inom úvere žiada o úver spoločne so spotrebiteľom, splátka iného úveru sa započíta iba raz.

31. Podľa cit. ust. § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ je teda pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom vynaloženie tejto odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať (§ 7 ods. 16 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch). V opačnom prípade má to pre veriteľa dôsledky vo forme sankcií uvedených v cit. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, tzn. vo forme straty oprávnenia vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a v

prípade hrubého porušenia tejto povinnosti aj bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru. Táto vnútroštátna úprava je dôsledkom transpozície Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008, ktorá v preambule uvádza: „(8) Je dôležité, aby tento trh poskytoval spotrebiteľom dostatočnú mieru ochrany a zabezpečil si tak ich dôveru. Voľný pohyb úverových ponúk by tak mohol prebiehať za optimálnych podmienok pre tých, ktorí úvery ponúkajú, ako aj pre tých, ktorí o ne žiadajú, s náležitým zohľadnením konkrétnej situácie v jednotlivých členských štátoch...(26) Členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií [5], veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.“. Podľa čl. 8 ods. 1 tejto smernice: „Členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať“. Podľa judikatúry Súdneho dvora (EÚ) článku 8 a 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 je potrebné vykladať tak, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať vždy z úradnej povinnosti (ex offico), tzn. , aj bez ohľadu na prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany strán, existenciu porušenia povinnosti veriteľa pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodiť dôsledky v podobe sankcii (porovnaj napr. rozhodnutia Súdneho dvora (EÚ) C-679/18 ,C-449/13, C-58/18 a ďalšie).

32. Bolo preto povinnosťou súdu aj v prejednávanej veci zaoberať sa splnením povinnosti žalobkyne ako veriteľa preskúmať úverovú bonitu žalovaného pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere s dostatočnou odbornou starostlivosťou Bolo na žalobkyni ako veriteľovi, aby splnenie tejto povinnosti hodnoverne preukázala (§ 7 ods. 16 písm. b) Zákon o spotrebiteľských úveroch). Vychádzajúc z cit. § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch odborná starostlivosť veriteľa predpokladá riadne zistenie a) čistého príjmu spotrebiteľa, b) nákladov na zabezpečenie jeho základných životných potrieb a potrieb osôb, voči ktorým mal vyživovaciu povinnosť, c) výšku splátky spotrebiteľského úveru a d) peňažné záväzky znižujúce jeho príjem. Podľa vcelku už ustálenej judikatúry odborná starostlivosť ďalej predpokladá nie len riadne a úplné zistenie týchto údajov od spotrebiteľa, ale aj ich overenie. Vo vzťahu k príjmu spotrebiteľa je to overenie príjmu spotrebiteľa u jeho platiteľa, od ktorého príjem poberal. Tu súd poukazuje na § 5 ods. 3 Opatrenia NBS, podľa ktorého čestné vyhlásenie spotrebiteľa o výške príjmu nie je preukázaním príjmu spotrebiteľa. Tiež na ust. § 2 ods. 4 Opatrenia NBS, podľa ktorého celková výška čistých príjmov spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch sa vypočítava ako aritmetický priemer čistých skutočných príjmov spotrebiteľa spravidla za obdobie bezprostredne predchádzajúcich troch kalendárnych mesiacov pred posúdením schopnosti splácať. Odborná starostlivosť predpokladá riadne zistenie a preverenie celkových osobných pomerov spotrebiteľa, bez ktorých veriteľ nemôže posúdiť výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a základných životných potrieb osôb, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť, a tým ani skutočnú výšku celkových nákladov spotrebiteľa. Podľa judikatúry pri výdavkoch na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa veriteľ je povinný výšku týchto výdavkov od spotrebiteľa zistiť, minimálne aplikovať verejne dostupné informácie o údajoch o životnom minime upravené zákonom č. 601/2003 Z.z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase preverovania bonity spotrebiteľa (ďalej už len „Zákon o životnom minime“). Odborná starostlivosť veriteľa ďalej predpokladá tiež riadne zistenie a preverenie peňažných záväzkov spotrebiteľa znižujúcich jeho príjem v jednom alebo viacerých registroch. Bez zistenia a preverenia celkových skutočných príjmov a celkových výdavkov (nákladov na zabezpečenie životných potrieb a peňažných záväzkov) spotrebiteľa a ich porovnaní, veriteľ logicky nemá možnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa spotrebiteľský úver

spláčať, a ani zistiť, či spotrebiteľ neprekračuje zákonom stanovený limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľský úver spláčať (§ 7 ods. 19 a 21 Zákona o spotrebiteľských úveroch). Porovnaj napr. rozsudok Nejvyššího soudu ČR sp.zn 33 Cdo 2178/2018 z 25.07.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn 10CoCsp 6/2022 zo dňa 31.03.2022, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16CoCSp 15/2022 zo dňa 30.01.2023 a ďalšie.

33. V prejednávanej veci zástupca žalobkyne si nesplnil svoju procesnú povinnosť a v žalobe neuviedol žiadne tvrdenia vo vzťahu k skúmaniu úverovej bonity žalovaného. Po oznámení predbežného právneho posúdenia veci súdom a súčasnej výzve súdu na doplnenie prostriedkov procesného útoku v tomto smere reagoval písomným podaním doručeným súdu dňa 13.07.2022, v ktorom uviedol, že žalovaný v žiadosti o pôžičku uviedol čistý priemerný mesačný príjem za posledné 3 mesiace vo výške 500 eur, a že tento príjem bol overený dopytom do sociálnej poisťovne. Žalovaný ďalej v žiadosti uviedol, že je ženatý, počet nezaopatrených detí mal 0, mesačné finančné výdavky 0. Pre zistenie skutočných finančných výdavkov žalovaného žalobkyňa vykonala dňa 10.05.2019 dopyt do registra SRBI, ktorým boli zistené peňažné záväzky žalovaného vo výške 200 eur mesačne. Uviedol, že posúdenie úverovej bonity žalovaného žalobkyňa vykonala podľa Opatrenia NBS č. 10/2017, pričom zobrala do úvahy životné minimum vo výške 205,70 eur a zákonnú rezervu 58,99 eur. Výsledok disponibilného príjmu žalovaného tak predstavoval 35,94 eur, čo postačovalo na splátku predmetného úveru vo výške 15 eur mesačne. V prílohe podania predložil súdu výpis z registra klientskych informácií SRBI a prehľad odpovedí sociálnej poisťovne na verifikačné otázky žalobkyne.

34. Podľa listiny „Zmluva o spotrebiteľskom úvere“ žalovaný v časti „I. Klient“ uviedol, že od apríla 2018 pracuje v spoločnosti Treves Slovakia s.r.o., Veľká Lomnica 613, IČO: 35940280, na dobu neurčitú, a že jeho čistý mesačný príjem v posledných troch mesiacoch bol presne 500 eur mesačne. Zástupca žalobkyne neuviedol tvrdenie, že by žalovaným uvedenú výšku jeho čistého mesačného príjmu bol u tohto jeho zamestnávateľa overil, a nijako nepreukázal, že by žalovaným prehlásený čistý mesačný príjem 500 eur predstavoval aritmetický priemer skutočných mesačných príjmov žalovaného za obdobie bezprostredne predchádzajúcich troch kalendárnych mesiacov (§ 5 ods. 3 a § 2 ods. 4 Opatrenia NBS). Zástupca žalobkyne predložil súdu odpovede sociálnej poisťovne na tzv. „verifikačné otázky“, ktorými žalobkyňa síce overila, že žalovaný pracoval u zamestnávateľa, ktorého v žiadosti označil, aspoň 99 dní. Odpoveďami sociálnej poisťovne však skutočné mesačné príjmy žalovaného za obdobie posledných troch mesiacov nemožno považovať za overené. Z odpovedí len vyplýva, že žalovaný mal priemerný vymeriavací základ za posledné tri mesiace aspoň 565 eur (suma, z ktorej sa vypočítava poistné do jednotlivých fondov sociálneho poistenia a na zdravotné poistenie). Za tejto dôkaznej situácie súd žalovaným prehlásený skutočný čistý priemerný mesačný príjem 500 eur nemohol považovať za hodnoverne žalobkyňou preukázaný. Žalobkyňa teda hodnoverne nepreukázala, že by mala žalovaným preukázaný alebo ňou riadne overený čistý mesačný príjem žalovaného. Tým nepreukázala, že by mala k dispozícii základnú hodnovernú informáciu vyžadovanú ust. § 7 ods. 20 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch (čistý príjem spotrebiteľa) na to, aby mohla schopnosť žalovaného spotrebiteľský úver spláčať vôbec posúdiť.

35. Žalovaný ďalej v žiadosti uviedol, že je ženatý, počet nezaopatrených detí mal 0, a mesačné finančné výdavky 0. Podľa cit. § 7 ods. 20 písm b) Zákona o spotrebiteľských úveroch žalobkyňa pre účely výpočtu ukazovateľa schopnosti žalovaného spláčať úver bola povinná riadne zistiť, o.i. aj náklady žalovaného na zabezpečenie jeho základných životných potrieb a aj potrieb osôb, ku ktorým mal žalovaný v tom čase vyživovaciu povinnosť. Žalovaný v žiadosti, bez ďalšieho, iba uviedol, že je ženatý a nemá žiadne nezaopatrené detí. Žalobkyňa v spore neuviedla tvrdenie, že by jednak žalovaným uvedené informácie o jeho osobných pomeroch bola overila, a tiež že by bola na žalovanom požadovala akékoľvek informácie týkajúce sa výšky skutočných nákladov na zabezpečenie životných potrieb jeho, a tiež jeho manželky (nie je zrejme tiež, aký a či vôbec mala nejaký príjem). Takýto postup žalobkyne nemožno považovať za odbornú starostlivosť vynaloženú pri skúmaní bonity žalovaného, ale iba za formálny postup. A to obzvlášť za dôkaznej situácie, že prehlásenie žalovaného v žiadosti o počte vyživovaných osôb 0, sa v kontexte výsledkov dokazovania vykonaného v spore javí ako úmyselne zavádzajúce. Podľa lustrácie súdu v Registri obyvateľov SR žalovaný totiž mal v čase uzatvárania zmluvy o spotrebiteľskom úvere celkom už 3 maloleté deti, a H. W. C., nar. v roku XXXX, S. C., nar. v roku XXXX, a O. C., nar. v roku XXXX. Preto pokiaľ žalobkyňa uviedla, že pri skúmaní bonity žalovaného, bez ďalšieho, zohľadnila iba náklady na zabezpečenie základných životných potrieb žalovaného vo výške životného minima na jednu plnoletú osobu vo výške 205,07 eur, nepreukázala, že by pri zisťovaní

údajov podľa § 7 ods. 20 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch bola postupovala obozretne a s odbornou starostlivosťou. Podľa Zákona o životnom minime v čase uzatvárania zmluvy o úvere životné minimum na jednu plnoletú osobu bolo 205,07 eur, na spoločne posudzovanú plnoletú osobu (manželku) 143,06 eur, a na jedno nezaopatrené dieťa 93,61 eur. Ak by žalobkyňa bola zohľadnila len náklady na zabezpečenie základných životných potrieb žalovaného a 3 nezaopatrených detí vo výške životného minima (a to bez manželky ako spoločne posudzovanej plnoletej osoby), tieto náklady by predstavovali 485,90 eur (205,07 eur + 3 x 93,61 eur), a žalovaným prehlásený mesačný čistý príjem 500 eur tak nepostačoval už ani na mesačnú splátku predmetného úveru 15 eur, nie to ešte na splátku žalobkyňou v úverovou registri SRBI zisteného peňažného záväzku 200 eur a tvrdenú finančnú rezervu 59,99 eur. Pri zohľadnení životného minima aj na manželku žalovaného vo výške 143,06 eur, celkom tak nákladov vo výške 628,96 eur, celkové výdavky žalovaného spolu so splátkou úveru 200 eur predstavovali 828,96 eur, čo predstavuje prevýšenie žalobkyňou tvrdeného čistého mesačného príjmu žalovaného o viac ako o 50 %, a to bez zohľadnenia akejkoľvek finančnej rezervy. Celkovou výškou nákladov spotrebiteľa sa pritom v tom čase považovala výška nákladov na zabezpečenie životných potrieb spotrebiteľa zvýšená o 20 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkami na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu (§ 2 ods. 5 Opatrenia NBS).

36. Navyše, žalobkyňa peňažné záväzky žalovaného overila dopytom do registra SRBI (spoločný register bankových informácií). Podľa výsledku tohto dopytu predloženého žalobkyňou súdu v listinnej forme žalovaný v čase uzatvárania zmluvy o úvere v prejednávanej veci síce mal v tomto registri evidovaný iba jeden existujúci splátkový úver s mesačnou splátkou 200 eur, a to bez žiadnej oneskorenej splátky. Išlo však o bankový úver vo výške 12.100 eur so začiatkom 11.02.2019, tzn. cca len 3 mesiace pred uzavretím zmluvy o úvere v prejednávanej veci (10.05.2019), a so zostatkom ešte 11.980 eur. Vo výpise z tohto bankového registra bolo tiež evidovaných celkom 13 odmietnutých žiadostí žalovaného o úver v rokoch 2016 až 2018, posledná zo dňa 02.10.2018. Teda 13 odmietnutých žiadostí ešte v dobe pred poskytnutím úveru vo výške 12.100 eur so začiatkom 11.02.2019. Preto všetky tieto informácie mali byť dôvodom pre zvýšenú pozornosť a odbornú starostlivosť žalobkyne pri skúmaní bonity žalovaného.

37. Tu súd zdôrazňuje, že pre účely posúdenia splnenia povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch nie je relevantné, aká bola skutočná celková sociálno - ekonomická situácia žalovaného v čase uzatvárania zmluvy o úvere, ale akým spôsobom žalobkyňa ako veriteľ v čase uzatvárania zmluvy pristúpila k zisťovaniu a hodnoteniu bonity žalovaného ako žiadateľa o spotrebiteľský úver. Tzn., či riadne a úplne zisťovala a overovala celkovú sociálno-ekonomickú situáciu spotrebiteľa, a to ako jeho celkové čisté príjmy, tak aj jeho celkové výdavky. Spôsob, akým v prejednávanej veci podľa výsledkov dokazovania žalobkyňa ako veriteľ zisťovala a overovala všetky informácie potrebné pre posúdenie úverovej bonity žalovaného, nemožno charakterizovať inak, ako posudzovanie schopnosti žalovaného splácať úver bez úplných a riadne overených údajov, povrchno a bez odbornej starostlivosti.

38. Preto súd považoval za dôvodné konštatovať, že žalobkyňa v prejednávanej veci hodnoverne nepreukázala splnenie povinnosti uloženej jej ako veriteľovi ust. § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch, tzn. povinnosti postupovať pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere s náležitou odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovaného spotrebiteľský úver splácať. Žalobkyňa ako banka, na ktorej bolo dôkazné bremeno, hodnoverne nepreukázala, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere spĺňal maximálny zákonný limit ukazovateľa schopnosti splácať úver stanovený jednak cit. ust. § 7 ods. 21 Zákona o spotrebiteľských úveroch, a jednak cit. ust. § 2 ods. 2 Opatrenia NBS. Hodnoverne nepreukázala, že súčet hodnôt položiek na výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa odseku 20 písm. b) až d) Zákona o spotrebiteľských úveroch, neprevyšuje hodnotu položky podľa odseku 20 písm. a) tohto zákona. Naopak, z vykonaného dokazovania sa javí dôvodný záver, že podiel celkových výdavkov žalovaného a celkovej výšky jeho celkových príjmov predstavuje zápornú hodnotu, a že žalovaný bol v tom čase značne predĺžený. Nepreukázanie splnenia povinnosti veriteľa podľa § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch má podľa cit. ust. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch za následok sankciu v podobe straty oprávnenia žalobkyne požadovať na žalovanom jednorazové splatenie celého spotrebiteľského úveru. Súd zastáva názor, že porušenie tejto povinnosti žalobkyňou má podľa cit. ust. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v prejednávanej veci za následok aj ďalšiu sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru poskytnutého žalovanému, a to z dôvodu, že sa jedná o hrubé porušenie tejto

povinnosti veriteľa. Podľa cit. ust. § 11 ods. 2 posledná veta Zákona o spotrebiteľských úveroch za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa pritom považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42, teda aj ust. § 7 ods. 21, ktorý stanovuje pre banku maximálny povinný limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa úver splácať.

39. Vzhľadom na záver o bezpoplatkovosti a bezúročnosti spotrebiteľského úveru a strate oprávnenia žalobkyne ako veriteľa vyžadovať od žalovaného jednorázové zaplatenie celého úveru súd žalobkyni priznal nárok iba na zaplatenie omeškaných splátok istiny úveru. V čase rozhodovania súdu (22.11.2022) bolo splatných celkom 42 mesačných splátok, čo pri výške splátky len istiny úveru 10,39 eur (634 eur : 61 splátok = 10,39 eur) predstavuje splatnú istinu úveru vo výške 436,38 eur. Žalovaný podľa prehľadu úhrad žalobkyni zaplatil 150 eur. Žalovaný tak ku dňu rozhodovania súdu dlží žalobkyni na omeškaných splátkach istiny úveru celkom 286,38 eur (436,38 eur - 150 eur). Preto súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 286,38 eur a žalobu v prevyšujúcej časti istiny a zmluvných úrokov ako nedôvodnú zamietol.

40. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

41. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

42. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v účinnom od 01.02.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

43. Žalobkyňa sa žalobou domáhala na žalovanom zaplatenia úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 533,26 eur od 29.11.2019 do zaplatenia. Žalobou teda žalobkyňa nepožadovala úroky z omeškania so zaplatením jednotlivých splátok úveru. Preto súd jej priznal nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne odo dňa nasledujúceho po splatnosti poslednej priznanej splátky, tzn. odo dňa 21.11.2022, a to z priznanej sumy 286,38 eur, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

44. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

45. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov právo.

46. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

47. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalobe žalobkyne sčasti vyhovel, sčasti ju zamietol. Žalobkyňa a žalovaný boli teda úspešní pomerne. Žalobkyňa bola úspešná v časti o zaplatenie sumy 286,38 eur. Žalovaný v časti o zaplatenia 246,88 eur (533,26 eur - 286,38 eur = 246,88 eur). Pomer úspechu a neúspechu strán je vcelku vyrovnaný. Preto súd vyslovil, že žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti výrokom I. - III. toho rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).